

Arrest

nr. 181 784 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 maart 2016, in functie van zijn Belgische oom, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 8 september 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.03.2016 werd ingediend door:

*Naam: [E.A.]
Voornaam: [H.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaalt] dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- handmatige ingevulde factuur n°48 H.a. Trading (Nederland) dd. 25.12.2014 op naam van de referentiepersoon.*
- 3 foto's zonder datumvermelding met vermoedelijk de referentiepersoon op de parking van een Nederlands warenhuis en aan Nederlandse verkeersborden*
- bankuittreksel van december 2014, juni 2014, januari 2015, mei 2015-oktober 2015, februari 2016 en april-mei 2016.*

Uit deze gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Noch het gegeven dat de referentiepersoon in 2014 iets aankocht bij een Nederlandse firma, noch de voorgelegde foto's waarvoor de referentiepersoon zich liet fotograferen in Nederland, noch de bankuittreksels tonen aan dat de referentiepersoon effectief in Nederland gedomicilieerd was. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert zijn aankomst in België in december 1991 ononderbroken in ons land gedomicilieerd was.

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene in Nederland woonachtig was. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto de artikelen 21 en 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing wordt gemotiveerd door de overweging dat uit de voorgelegde bewijzen niet blijkt dat de referentiepersoon effectief in Nederland zou zijn gedomicilieerd geweest [...].

Volgens verzoeker zou de referentiepersoon sedert zijn aankomst in België in december 1991 inderdaad ononderbroken [...] in het Rijksregister hebben gestaan en nog steeds, doch heeft de onkel van verzoeker in de afgelopen 20 jaar wel degelijk zijn recht op vrij verkeer van personen uitgeoefend.

[...]

2.2.1 Houdende de weigeringsbeslissing

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 20 dd. 08.09.2016) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat zij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat zij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om haar standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om haar persoonlijk gedrag, dat haar als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 08.09.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan

oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Daarnaast geeft artikel 21 en 45 VWEU (= vrij verkeer van EU werknemers) een afgeleid verblijfsrecht aan een derdelands familielid van een Unieburger die verblijft in zijn eigen land, op voorwaarde dat:

- de Unieburger regelmatig als werknemer naar een andere EU-lidstaat gaat,*
- en een weigering van verblijfsrecht aan het familielid de Unieburger ervan zou weerhouden om zijn recht op vrij verkeer van werknemers daadwerkelijk uit te oefenen (het is aan de nationale rechter om dit concreet na te gaan).*

In dergelijke gevallen is het geenszins een vereiste dat het familielid samen met de Unieburger in een andere EU-lidstaat verblijft.

2.2.2 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten

De bestreden beslissing stelt dat : "aan betrokkene wordt het bevel gegeven om het grondgebied te van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: Legaal verblijf in België verstreken."

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Dat de bestreden motivering een standaard motivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoekster, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat uit de bestreden beslissingen niet de minste belangenafweging blijkt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker merkt daarnaast ook op dat de omstandigheden eigen aan zijn situatie die de attaché in rekening had moeten brengen en in de motivering van het bestreden bevel had moeten opnemen.

Ten slotte stelt verzoekster dat indien verwerende partij van mening was dat het bestreden bevel in overeenstemming is met het belang van het gezin[...], zoals voorzien in artikel 24 van het Handvest, zij hierover motieven had moeten opnemen, quod non.

Uit de motivering van het bestreden bevel kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat rekening werd gehouden met het belang van het gezin van verzoeker, die in België reeds jaren wettig hebben verbleven en hier hun jeugd naar het onderwijs zijn geweest, waarvan de zus van verzoekster nog steeds.

Het wordt door verwerende partij niet betwist dat in de bestreden beslissingen op geen enkele manier wordt verwezen naar het privéleven en gezinsleven van verzoekster noch naar het belang van het

gezin, zodat thans uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de attaché is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoekster en het gezinsleven van verzoekster, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er wordt in de motieven van het bestreden bevel geen blijk gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het belang van verzoekers gezin en zijn gezinsleven.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen eenvoudig in deze beslissingen kunnen worden gelezen. De voorziene motiveringen zijn ook pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekers theoretische beschouwingen omtrent de draagwijdte van de formele motiveringsplicht doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Ook door aan te geven dat hij van oordeel is dat de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een standaardmotivering is toont hij niet aan dat in casu geen afdoende motivering werd voorzien. Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dan impliceert dit enkele feit immers niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers stelling dat verweerder op gestandaardiseerde wijze zou hebben gemotiveerd dat “de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet kunnen toegepast worden” mist daarenboven feitelijke grondslag.

In artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan voorts niet worden gelezen dat verweerder wanneer hij een beslissing motiveert steeds moet aangeven dat hij een belangenafweging doorvoerde. Voormelde bepalingen voorzien slechts dat verweerder dient uiteen te zetten op welke gronden hij een beslissing heeft genomen en dit houdt niet in dat verweerder telkens wanneer hij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt dient toe te lichten waarom hij van oordeel is dat er geen belemmering bestaat om een dergelijke beslissing te nemen.

Er dient tevens te worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Ook in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 kan geen ruimere formele motiveringsplicht worden gelezen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de artikelen 21 en 43 van het VWEU stelt verzoeker dat een derdelander die een familielid is van een burger van de Unie een afgeleid verblijfsrecht kan ontlenen aan het verblijfsrecht van deze burger van de Unie indien deze burger van de Unie regelmatig als werknemer naar een andere lidstaat van de Europese Unie gaat. Hij betoogt dat het hierbij niet is vereist dat deze burger van de Unie ook in deze andere lidstaat verblijft. Zijn uiteenzetting is evenwel niet dienstig, nu hij nooit heeft aangetoond dat de burger van de Unie, in functie van wie hij een recht op verblijf laat gelden, regelmatig als werknemer naar een andere lidstaat reist. Daarenboven moet worden gesteld dat zijn stelling dat een familielid – waarbij moet worden geduïd dat zelfs niet blijkt dat verzoeker tot het gezin van zijn oom behoort of met zijn oom in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verbleven – van een Belgisch onderdaan die regelmatig naar een andere lidstaat reist hierdoor automatisch over een afgeleid verblijfsrecht in België zou beschikken geen steun vindt in voormelde bepalingen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de artikelen 21 en 43 van het VWEU blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker houdt voor dat de beslissing van verweerder van 5 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder door te beslissen tot de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten geen einde heeft gesteld aan enig bestaand verblijfsrecht. Verzoeker toont ook niet aan welk beschermenswaardig aspect van zijn privéleven door voormelde beslissing in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan een gezin te vormen met zijn vader en zijn zus en toont niet aan dat deze personen tot een verblijf in het Rijk zijn gemachtigd of toegelaten, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing een weerslag heeft op zijn gezinsleven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt trouwens dat verweerder ook ten aanzien van de vader en de zus van verzoeker een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten nam. Uit artikel 8 van het EVRM kan daarenboven geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij in zijn land van herkomst, waar hij werd geboren en een groot deel van zijn jeugd doorbracht, zijn privé- en gezinsleven niet kan verderzetten. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat hij zijn relaties met andere familieleden niet kan onderhouden vanuit het buitenland, door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door deze familieleden bij hem in het buitenland uit te nodigen.

Daar verweerder vaststelde dat verzoeker onwettig in het Rijk verbleef, dat ook de leden van zijn gezin onwettig in het Rijk verbleven en dat hij geen recht op verblijf in functie van zijn oom kon laten gelden, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat verweerder zijn situatie niet deugdelijk onderzocht en nog een nadere belangenafweging in de bestreden beslissingen had dienen te vermelden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan, op basis van verzoekers betoog, niet worden vastgesteld.

3.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen wat betreft verzoekers gezins- en familiale situatie en aangezien verzoeker een volwassen man is die niet aantoonde dat hij enig ernstig gezondheidsprobleem heeft blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn grief dat verweerder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling – heeft geschonden.

3.2.5. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.6. Verzoeker geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

3.2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG kan het volstaan te duiden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke precieze bepaling van deze richtlijn hij geschonden acht en waarom hij deze geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste duidelijkheid en toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK